

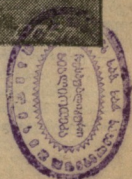
მეგობრები

საქართველო
საბჭოთაო
დემოკრატიული
რესპუბლიკა

ბიუროკრატი „სისხის“ ბავლენის ქვეშ

ცხელა... ცხელა... არ აგრილდა...
 წამო ტუფი, წამო, ქალო...
 არ იფიქრო სხვა რამ... მიწა
 „თვითკრიტიკა“-ს დავებოლო...

ზვი ზაფისთავის ახუ სტატისტიკა და ხანის მარჯობა

დადი ლეთის მორწმუნე ქალი გახლდათ ცხონებულ ბებიაზე და იმდენადვე — ცრუმორწმუნეც, რაღა თქმა უნდა, მაგრამ ზოგი ახრი კი ისეთი ჰქონდა მეთვისებელი, რომ ის ღღეს ბევრს ცერედ წოდებულ „უღმერთოთა საზოგადოების“ წევრსაც არ დაეძრახვის საღიარებლად.

ხურობა საქმე ხომ არ არის? კაცმა ოთხმოც წელზე მეტი გაატარა ამ ცოლიდ დადამიწივსა და კჭუა ამდენად მანაც ვერ ისწავლა, რომ ზოგ არ არსებულ რამეში ექვი არ შეიტყობ, ხოლო ის კი არ დინახა და არ იწია, რაც ყოველ დღე ჯიუტი სარითხ პირდაპირ თვალში გეჩხირება.

ჰო და, აი, ბებიაზემიც იტყოდა ხოლმე: „ემშაკი და უხილავი სადაა, ნუნავ, კაცის ემშაკი, მაქლური და მავნებელი ისევ კაცია“.

მართალია, ეხლა, ამ უღირსად კოლქტორობის ხანაში, კაცის ადგილი ზოგან მანქანამ, ხოლო ზოგან სხვა დასხვა დაწესებულებამ დაიჭირა, მაგრამ ამ შემთხვევაშიც ბებიაზემის მიერ გამოთქმული „ასრული“ შეშარბიტება — ისევ თავის ძალაში რჩება და კაცის მაქლურობის საქმეში ცენტრალური ადგილი ისევ და ისევ ეკავა უმთხვევა, რომელსაც მე ქვეითი აგწიწრთ, ნათელყოფდა ყოველდღე ამს.

რის არ იცის სტატისტიკის ძალა და მნიშვნელობა. სტატისტიკის მნიშვნელობა უღირსად უღირსია. ამიტომ მე, ომბრით და ემშაკი თუ შევიძულე, სტატისტიკის პირდაპირ ყურმოჭრილი მონა და მორწმუნე ვახლავარ, იმდენად მორწმუნე, რომ საქმიანად სადმედან ყურ მოვიყრა ამომახილს „სტატკ“ს, რომ მე თვალის დახამამებაში დავაბოლოვი ის და „სტეკა“—თქვა წამოვიძახო ანგარიშ-მიუძულდა. ზოგჯერ ამ „სტეკა“ს წამოძახებას საქმიან საკითხში უსიამოვნებაც კი მოუყენებია ჩემთვის, მაგრამ მე მანაც გჯიუტობდა „სტეკა“ს წამოძახებაში პირდაპირ შეუღლებელი ვარ.

მაგრამ მოვასწინებთ, ყოველგვარი ჯიუტი რწმენა, მით შირის სტატისტიკისადმი რწმენაც, რაღა თქმა უნდა ისევ მორწმუნეს ატყდება ხოლმე თავზე.

ერთ მშვენიერ ზაფხულის დილას (ყველამ იცის თუ გარეგნულად მშვენიერი ზაფხულის დილა რა სიტყვას და ვიცავსანაც გულისხმობს შეუადლის ხანს!), როცა მე კაცს კიდევ ზვიდნად მომამზებრებელი ბუზებისა, ხოლო ქვეყნად შავ და წითელ კანთან ცხოველების გავლენის ქვეშ ხელუბნობა და ფეხებით ევბროლი ერთ მეტად ტკილი და იშვიათ სიზარის შეწყვეტის შესაძლებლობას, უძებნა ჩემი ოთახის კარებს რააცღე ისეთის სიძლიერით დაეკა, რომ ჩემს ცოლს, კასანს, გული ჩახეთქოდა; თურმე მიწის ძევა ჰგონებოდა და ეფიქრნა: „ესაა, ვილუ-პეტიონი!“...

მე კვარ კიდევ ფრჩხილებითა და კბილებით ვინაუტკებოდა ჩემს იმეით სიზმარს, მაგრამ გულები ნებადმოვიძინე მანაც თავისი ვაიტანა და დარეგანებული—ცალკე შიშით, ხოლო ცალკე უსიამოვნო გრძობით—კასანსთან ერთად, მეც ზიდ წაბოვარდი და, ის იყო, კარებისაკენ გავარდნას ვაჩირებდი, რომ კასანს კარები უკვე გაუღია და ვილუ აულა-ყულას კარებიდან საყვედურით უსამანდლოდობდა.

— ვინ არის? რა უნდა? რა დროს მომხელელია?!. ვაჭრილი მე კითხვებს და მინდოდა შიში ახლა გულსი წყრობით მანაც ვადაძველობა.

—აი, სი მოვართვის აჯერ ამ დილას!.. კითხვებზე პასუხის მოუტყმელად ვამომწივრე კასანზე ვეფერებოდა ბეკედ-დაძმული კომედიტი.

ხელის აქცავალით ძლიერ ძლიერობით გავხსენი კონცერტი, რადგან ობი ჩემი დაწესებულებიდან მეგონა და ვაგვიფიქრა: „აღბათ, სამსახურიდან მოხსნის ამბავს მატუ-

ბინებენ“—თქვა. მაგრამ ქალღღმუნე მავით თერთზე ეყრება: „ს. ს. ს. რა სტატისტიკის (ცენტრალური სამმართველო, ხოლო ქვეყნით: სასოფლო-სამეურნეო სტატისტიკის სექტორი“.

მე უკვე მოგასწინეთ ამ დაწესებულებისადმი ჩემი შეუღლებული რწმენის შესახებ, რომელიც ჩემში ამ წუთს ვერც მშამპის ვასწიფე უფრო მსხვილი ასოებით მოთავსებულმა სიტყვამ: „ანექტამ“ ვერ შეგყოფი.

მიღებულ ქალღმუნის დემონიურის აღუშფოთებლობით დაფუძნე ხსნა, რითაც ჩემი ცოლის სამსახურთან განრისხება და საქმიან სარჩინობა რისხვაც სამსახურთან და ვიხსნებურ.

თითქმის გაზვითის ფურცლის ოდენი საქმიანზე მეტად სქელი და ამდენადვე თეთრი, კარგი ღირსების ქალღმუნის თვალად ბოლომდე ცილა აქოვლებული წერილი ნაბეჭდი სტრუქტურითა და ეხლოებით.

მე პირველ დილით, რითაც კიდევ უფრო ვავაწიწვამ ჩემი ცოლი, მამუზე ვავიფიქრე: „ეს არის უქანასტეკა და ვადაძველო ბიძოლა“... ყოველგვარი მატუბრობა-შეუგებლობის წინააღმდეგ“—თქვა.

და რაღა თქმა უნდა, სტატისტიკის სამმართველოს თხოვნის შესრულებას—შემეცოა ეს ანექტა—პირველი კითხვადანვე დილის გულმოღვინებით შეუღდე, იმის გაუთვალისწინებლად, თუ რა უნდა მეკეთებინა ქვეითი, როცა ამ პირველ კითხვებს მოეწივროდა.

ქალაქი, მაზრა, სამილითი უნაბი, ქუჩის, სახლის და ბინის ნომრები, სახელი, ვაგარი, დღა, მამა, და, მამა, ბი-ცოლა; ბიძა, ბებია და ბაბუა—ეს ისეთი კითხვებია, რომელთაც ვიქცე ერთ ანექტაზე ვერ ამორღებთ, თუნდაც თქვენ წყალში ჩავარდნა და დახრჩობაც ვეჭარბობდით.

მაგრამ ჩემი ვასადენი დაიყო სწორად ანექტის მე-102-ე მუხლიდან. ეს ის მუხლი ვახლავთ, რომლის ძალითაც უწინ, ნიკოლოზის რეჟიმის დროს, დანაშაუდის სამუადმო პატრონა მოიკოლა...

მე კი, ამ მუხლის მიხედვით, უნდა ამეწერა ჩემი ცოლის, კასანს, დამოკიდებულება ჩემთან, რომელიც ჩემდამი თითქმის იგივეა რაც, ჩემი დამოკიდებულება კასანსადმი. მაგრამ მე კასანსადმი ჩემი დამოკიდებულების აწერა იმდენად არ მეძინებოდა, რამდენადაც აწერია ამ უქანასტელის დამოკიდებულებისა ჩემთან. ან კი ესტავით, რა სიტყვებით ვანდათ ვამბობოდათ და ვადაცსეთ სხვებს, მაგალითად, კასანს თვალის თან, რაც კიდევ უფრო უაჩრებსა—ფრჩხილებით თქვენი საწინააღმდეგო ტრალი, ფრიალი და მოძრობა?!

მართალია, ეს ტრალია და მოძრობა—თქვენ ღღერათმა გაშროსთან—ყველა ჩემს საწინააღმდეგოთ არის მომართული, მაგრამ ბოლოს და ბოლოს თქვენც ხომ უნდა და შეხვიდეთ ჩემს მდგომარეობაში თუნდაც ერთის წუთით მინაც?!

სულ რამდენიც ას თერთმეტ მუხლს შეიცავდა ანექტაში ამ მუხლის ცხროლი, ამას მომეტებ ჩემი ღობა რწმენა და უფრო ერთხელუბნავ სტატისტიკისაში, მაგრამ მე, უნდა ვაგვიტყუდეთ, კვარ გეგონებთ ვეჭრილი აქოვამ ამ ვანყოფილებას და ჩაყვივი „ანექტამ“ მძივით.

ხელუბნავს ვაგვავებ რომ დავიღვი, შეგწერილი. მოდი და ნუ შეგწერდებით... —უქანასტელად ოდენის მიიღვე ხელვაში, რომელი თვისა და რამდენი?... არიანდებ ტიკტიკებდა „სტატისტიკა“, თითქოს ვაგვი-მოგოს შეეძქევაო. ის კი არ იცის, რომ ჩემი ხელუბნავის (ხელზე მიღვებულის, რა თქმა უნდა), რომ ვანავარბებს თვე თუ არა, ერთი კვირა მანაც უნდა, რადგან მე არც ისე უსწრებოდა კაცს ვარ, რომ ამ კულტურულ, რეგულაციის ხანაში ოცდაათ თვისუფელ საზოგადოების წევრად მანაც არ ვახლდე ჩაწერილი, ჰოდა ყველა ამით საწიწერო ვადასახდა რომ ჩოთქნე ნელი კაცუნით ვამოხვალთ ჩემი

მოვილა სიტყვა, დახვდა ქვა

საქართველო
სოციალიზმისთვის

- რა არის, კაცო, რა ამბავია, გაგვიჩინათ ასეთი პატარა ეტრები?!
 — ტყუილათ ბრავოზობთ, ჯერ ეგ რაც არის მიირთვით და მერე ილაპარაკეთ!
 — როგორ?
 — როგორ და ისე, რომ მაგახაც ვერ მიირთმევთ.

ჯამაიკიდან შემდეგ ნაშის უნდა გამოაქლოთ პარტიული. პროფესიონალური თუ სხვა ანარიტები, შემდეგ ნელი წესით უნდა გამოხედეთ დამწეარია, დამხრევალითა, წყალ-წალბებულთა თუ სხვათა და სხვათა დოკლადითა სასარგებლო, რის შემდეგ, მოდის უყვე ჩემი საკუთარი აქანებები: ძველი, უძველესი, საშუალო საუკუნოებისა ახალი თუ უახლესი და კიდევ, რა ვიცი, რამდენი რა.

არ ვიცი, ზიზლის გამო ჩემი თიფური ჯამაიკის იმ ნარჩენისაღმი, რომელსაც მე ხელზე ვიღებ ყოველ თვის ბოლოს, თუ მისი სისწორით გამოანგარიშებისა და საბოლოო ბალანსის შედგენის სიმწიფისა გამო, მე ამ ცხრილისაც გვერდი აუხვიე და დავყვი ანკეტას ისევ ქვევით...

მეჭანიკურად გამოვტოვე შემდეგი ორიოცდა ხუთ და სამოცდა თორმეტ ცხრილიანი ორი გრაფა და პირველი გვერდიდან გადავიღიე უყვე მეორე გვერდზე.

როცა კასინეს წიწინი შემომეძება: „კაცო, უყვე თორმეტი საათია და შენ კი ჯერ ლოგინიდანაც არ გამომტერა-ხარ. ჩაი მიინც იღარ გინდა?!“

უნდა მოვახსენოთ, რომ მე ბუკელში უყვე ზიზლის მთელი სოლომ-გომორი მჭირდა, მაგრამ იმან, რასაც თვალი მოვკარი მეორე გვერდზე, დამეფიწყა როგორც შიმშილი, ისე ჩემი რამდენიმე უხერხული მდგომარეობაც, ასე ტანთ-ჩაუცმელი კრაოტის კიდზე ჩამომჯდარი რომ ანკეტას ჩაგვიკრებდი ამ შუალემდე. რის გამო ოფლდელესეავეთ ჩამომდიოდა....

ანკეტის მეორე გვერდზე ცხადია იყო სწორედ ყოველივე ის, რაც მე ეხლა უსიამოვნო სიხშირად სოლომ-გომორის სიმწვავეთა და ბაბილონის სიმძიმით მეღავა კუჭში და თუ გნებავთ, გულშიაც.

— რამდენი დაიხარჯა იჯახში სანოვავე გამოცდების დღეებში (კვირის განმავლობაში): ბრძნული სი-

დინჯით მეკითხებოდა ანკეტა, რის შემდეგ ჩამოთვლილი იყო სხვადასხვა საქმელი, სასმელი, ტკბილეული თუ სამბიერი...

მოდო და თვლია ნუ ავიჭრებდნენ კაცს, ამის ნახვებზე, რა ვინდა, სულა და გული: პური, ბრინჯი, მუსტულო, კომბოსტო, გოგრა, ქლაკეი, წნოლი, ფხენილი, ზეთი, ზეთისხილი, შაჭირი, კამბეტი, მონასე, თაფლი, წაბლი, ვაშლი, აურბენი, ხორცი: ძროხის, ცხვის, იხის, ღორის, გოჭის, ბატნის, კამეჩის, აქლიმის, დათვის, ჩხართვის, ქათამის, ბატის, იხის, ჯიხის და კიდევ, ვინ იცის, ვისი... ქონი მთაი და ინდენიე... აბა, რძეს, მაწონს, კვერცხს, თუ სხვა რამეს ხომ სათვალავიც არ ჰქონდა... სულ ამ ცხრილში საჭიროა ორი ათასამდე კითხვის პასუხი და ამდენივე შენიშვნა. იმ დღეს მე, რა თქმა უნდა, ყოველივე ამის მხოლოდ ზეზღურად ჩათვალავიერება ძლივს მოვიხსურა, მართალია, საბამოს რვა საათზე, როცა ბინდმა შემოკვრა ხოლ ოკასინემ ვანგებ არ ანთო სანთელი, რათა იმით მივინც შეეშალა ღემთვის ხელი, ძლივს ძლივობით მოვიხსურე სადილიდან ჩემთვის გადადებული ცივი კერძის სასწრაფოდ შესანსლა, მაგრამ დღელი წარმოსადგენია, თუ ასეთი საზრლო მთელი დღე უქმელი კაცობათეს რა შესარჯისიც იქნებოდა... კიდევ კარგი, რომ ეს დღე დასვენების დღე იყო და სამსახურში წასვლა არ მიწევდა.

მეორე დღეს, მართალია, დილით აღრე კი წამოვდექი, მაგრამ მთელი წინაღობით ანკეტაში ნაყირკირი თავი იმდენად დამძიმებული იბრუნდა, რომ ჩემი სამსახურში წასვლა ყოვლად შეუძლებელი გახდა.

მიუხედავად ამ ფიზიკური იოსუსტისა, სულიერი ჩემი სიმტკიცე სტატისტიკაში რწმენისა იმდენად ძლიერი მანქან იყო, რომ მე ისევ ამ ანკეტას ჩავეუჯერე.

ათას ექვსასი კითხვა, ათას ექვსასი მისი პასუხი და ანდე ნივე შებენუნა ხელ—ეს არც ისე ადვილი საქმე აღმოჩნ-

და, როგორც მე პირველად წარმოდგენილი შეჩინა. მთელი ამ სამუშაოდღით შეუძლო დღეს გრძელდებაში მე ჩემი საყვარელი სტატისტიკაზე... დეკრეტულ ამოამოცანის მხოლოდ მეოცედის შემსრულებელ ზღვის მოვასწარი, სამაგიეროთ, მესამე დილით თავი უკვე გახურებულ თონისავით მიღლეოდა და მუშაობის ინტენსივობამაც ერთი ორად იკლო.

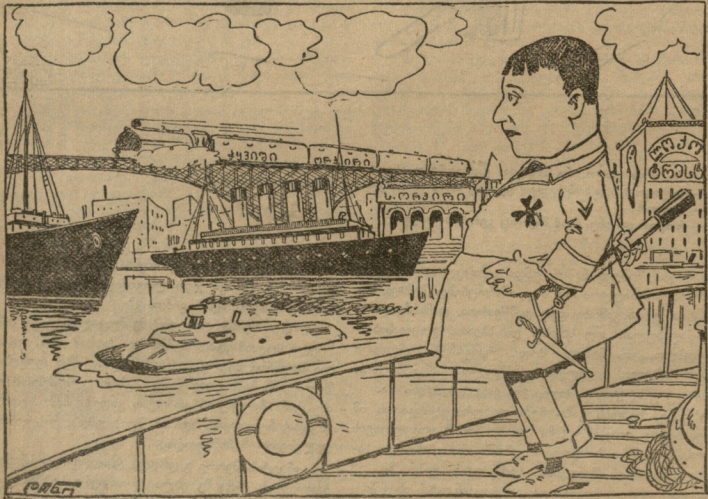
ერთი კვირის შემდეგ, როცა მე ანკეტის ამ განყოფილების მხოლოდ მეოთხედი ძლივს მქონდა მოსრულებული, იძულებული შევიქნენი დაზღვევ საღაროზე გადავრცხულიყავი.

ამის შემდეგ, ჩემი სიჯანსაღის დარღვი უტყბათ მოხდა და სამწელი გარდატეხა. მე ჩავვარდი ლოგინად და არა თუ ანკეტაზე მუშაობა, თითი ანკეტაში მოსწინებულ ფაფისა და თონოს კვერცხის ყელში გადტანაც კი აღარ შემეძლო.

რის ვაი ვეკლახით, მთელი ერთი კვირის ბრენისა და ნაცნობ-მეგობართა დახმარების შემდეგ, ძლივს მოახერხა ასევე ჩემმა კასინემ ჩემი სანატორიუმში გაყვრა. მან ამ შემთხვევაში დაზღვევ საღაროს სოჯიუტეც კი მოსდროცა წელიში. საბუთად ხომ აბა, სასეთიდან საქმით იყო ის, რომ მე უკვე სულთმობრძავი, ქლექის აშუარა ნიშნებით, ძვალ-ტყავად ქცეული თითქმის გაუნძრევლად ვიგდემ ჩემს ანკეტელში და მწარედ ვკვნესოდი...

სავე დროს კი ჩემს სასტუმარს, ბალოზის ქვეშედან ყოვლად უტყფრად, სწორედ ისე, როგორც ის მისი მომტანი ავლაყულა ზაფხულის იმ ამშვენიერ დილას", გა მოიყურებოდა ჩემი ეგესი ათას კითხვიანი ანკეტა, რომელიც ჩემ საყვარელ სტატისტიკურ სამშაბრევილოს შეედგინა და დავრიგებინა ჩემსავით ერთგულ მოქალაქეებზე საზოგადოების კვების გაზმოსაკვლევად, და ალბათ, ამ უკანასკნელის სიჯანსაღისათვის ხელის შესწყობათაც იბამე დროს.

ოსისიძე.

„ჩემი ბავშვობის ოცნება ახლაც: მხადვ ოკაშირში ოცნებებულ ბიჭებს!“... ვემს კაბიტანი ახალი ახლდა, აღმშენებლობის რიომავდა თემებს.

სწორი მიღობა

საქართველო
შენათმობი

ადამიანისადმი სწორი მიღობა — ეს დიდი საკითხია. სწორი მიღობა ხშირად ნამდვილი სასწრაულის მოხდენა შეუძლია. შეგიძლიათ ტყავი გააძირად რომელიღაც თქვენს მოძმეს და დარწმუნებული იყავით, თუ მიღობა სწორი იყო, ტყავებმძვარი მუდამ თქვენს კეთილად ხსენებაში იქნება ისევე შეგიძლიათ ნამდვილი ჩამწვარი და „ჩამწილი“ ბიუროკრატის ისე ააზნალოთ, რომ სულ ადვილად მოგვაცარებინოთ თქვენი საქმე.

არ არის ადამიანი, რომლისადმი არ შეიძლება იქნებოდეს მისთვისადმი მიღობა.

იქნებოდა პირველი საათი, როდესაც მე ავედი მესამე ხელად თვის შავიდან ქაღალდი ხელში და თავზე ხელაღებული შევედრე ამ საოცნებო ადამიანის ძებნას, რომელსაც უნდა ვხერხე ამ ქაღალდის შესრულებაზე.

როდესაც, ნახევარ საათის განმავლობაში დავიარე ყველა ოთახები და დაბოლოს იმ ნეტარ ადამიანზე მიმითითეს, გულში ცოტა არ იყოს იმედი აღმეძრა.

კაცი, რომლისაც მე მივიწყებდი მე ესლა ისე წყნარად უჯდა თავის შავიდან, ისე სიმპატიურად გამოიყურებოდა მისი მოხილი მხრები, პატარა თავი და დიდი ყურები, რომ არ შეიძლება, რაც უნდა სასოწარკვეთილებაში არ ყოფილიყავი, ცოტა იმედი მაინც არ მოგვცემდა.

მაღე მოაჩერებე დაყრდნობილა მე მიგჩერებოდი ამ ადამიანს, დემტორი ჩემი, რადენი გულკეთილობა იყო აღბეჭდილი მის სახეზე.

— იი კაცი, რომელსაც არ დასჭირდება არც ზედმეტი ლაპარაკი, არც მუდარა და არც მუქარა... ვეფიკობდი მე და ვაძვარყოლა, როდესაც სხეებს ვადაჯებდე.

უკვე ორს სკილდებოდა. მესულე, საკმაოდ ხმაილავ ჩახვლეების შემდეგ, ჩემს მიერ მიზანზე ახოვრებულმა კაცმა საჩუთი თავი და სათვალეების ზემოდან გაკვირვებით შემომახერდა. ბიუროკრატის, როგორც კეთილად ღმრწინადედნ მისი თვალები.

— პა... პა... პა... პა!.. აქ დგებართ და ამდენ ხანს არ იღებთ ხმას? ჩემს საქმეს არა უყურებთ, კაცო? იქნება თქვენი ათასჯერი უფრო საჩქაროა!..

მისმა ჩემდამი მოპართიამ მოლოდინს გადააქარბა.

— კო, თქვით დაგვიანებაც კი პირდაპირ ყელის გამოჭრაა! ვუპასუხე მე აღიღებოთ და ქაღალდი გაეფურცლა.

— მან დიდხანს ათვალეირა ჩემი ქაღალდი, შემდეგ შეხედდა ცალ თვალთა საათს, და ქაღალდი პაპკაში ჩაღვი. თან თბილი ხმით მოთხრა:

— არ გაწყნაროსთ და დღეს აღიარებთ გამაგა... უკვე საინის ნახევარია და მაღე ვეძებთ იმ მომენტს... ისევე ზეგ უნდა შემოიაროთ... რას იზამთ?..

მეუწყინა. (რაც მართალია-მართალია).

— კო, მაგრამ რატომ ზეგ და არა ხელო?..

მან მამაშვილურად დამაბო მხარზე ხელი:

— ხომ იცი, ხვალ შევათი რისხვია... ცაშეკი და მერე ჩემზე არაფერი თქვა...
მე სწრაულად მიხვდი ყველაფერს და გულწრფელი მადლობა ვადავუცაე.

დამწულე დღეს მე ხვერ ავდიოდი მეტამე სარტულზე. საოვალკამხმა ჯერ კიდევ შორიდან შემწინა და, როგორც კარგ ნაცნობს, ისე შემომანათა თვალთა შეშუბის ზემოდა.

ალბად, საქმე კარვად იყო, მაგრამ, მცირე პაუსის შემდეგ, მან მწუხარებ გაიქნია თავი, მიჩვენა თითოთი ერთ კარემისაგან, საიდანაც რაღაც მზეტური ღრიალი მოისმოდა და დაბალი ხმით მოთხრა:

— გესმით?.. ხომ გესმით?.. ნთუთ თქვენ გსურთ თქვენივე საქმის დასაწყისშივე ჩაკელო?

— ისე შევეწყობი — მამ, როდის?..

— აჩქარებთ სოფელი არავის მოუტამია... მაგამ დამშვილებას სულ უკანასკნელი ორი-სამი დღე უნდა... მტორი რჩება — დადალოთ... თუშკა, თუ თქვენი ნება, ხელავე მოვასწავლო...
მან დაავლო ხელი ჩემს ქაღალდს და უკვე კაბინეტისკენ აბიერებდა წყსვას. მე ძლიერ შევაჩერე იგი მუდარით.

— არა!.. არა!.. ისევე სამი დღის შემდეგ შემოვივლი მამს მან უდავოდ დამიმტყცა, თუ რამდენი უპირატესობა აქვს მისი დიდი დაქდას. მე მუდარად ჩამოვარები მას ხელი და გამოვიშვებოდი.

ეს კაცი პარდაპირ მხოლოდდა თავის ადამიანური მოპყრობით და თანაგრძნობით.

— ამ დღეების განვლის შემდეგ, მე ისე ავდიოდა მესამე სათვალეში.

ჩემმა ნაცნობმა ისე მიმიღო, როგორც ძველი მეგობარი. ურთიერთ მოკითხვის შემდეგ, ის სვედით გაამბიძგა.

— რომ ცალშევილი არა, სირცხვილსაგან ცხრა მთას იქით გადავიყარებოდი. როგორც სანს არ ვწყალობს მდი. ყველაფერი რიგზეა, მაგრამ, მთორე კაცი, რომელსაც უნდა მოაჩეროს ხელი თქვენს ქაღალდს, მივთვლიანა ვაგზავნილი ერთი კვირით... უნისოდ კი არაფერი გამოვა...

მე ვაბადვრებულ ვიღვიქი.

ალბად, ჩემს კეთილმსურველს ძლიერ შევეცალდე, რომ მან უცერად გამოვიცალა ცილა და ჩურჩულით, მაგრამ მისისანე ხმით ჩამომხმა ყურით:

— ეს პირდაპირ სისამაღლა... ბიუროკრატობა... სია ბიუროკრა... ერთ უბრალო ქალისათვის ორი კვირა უნდა იაროს ადამიანმა?.. ვიციცე მამი ჩემის სულს, მე ამას ასე არ დავტოვებ!.. დღე, შემამოკონ, დასტუსალონ, დამხვრტობი, მე კი წავალ და ვიჩვილებ. სადაც ვარ არს!

მე ძლიერ დავამშვიდე იგი და დიდს ვაი-ვაგლხანთ გადავათქმენივი მიღებული გარდაწყვეტილება.

— რას ამბობთ? მე თქვენს თქვებებს არ მოგეცემთ, ჩემი საქმის გულსათვის თქვენი თავი დაიღუპით და ცალშევილი გაიმწაროთ... ბოლოს და ბოლოს ერთი კვირა არც ისეთი დიდი დროა...

ჩვერ ვავსორობით ერთმანეთს როგორც ორი ვარვამანადვილი ვაკაცი.

ერთი კვირის შემდეგ მე ისევე ავდიოდი მესამე სარტულზე. ავდიოდი და თან იმის შიში მასწებდა, ვი, თუ ჩემმა მეგობარმა ვიღარ მოითინა ამქვენი ური უსამართლობანი და ახსრდდა...

მაგრამ, საბუნდოვრად, ჩემი შიში არ გამართლდა ის ისევე წყნარად უჯდა თავის შავიდან და ისევე სიმპატიურად გამოიყურებოდა იმისი მოხილი მხრები პატარა თავი და დიდი ყურები.

— კარვადა საქმე... ხელავე მოვაცარებ კეალაფერს... და პაპკაში ჩემს ქაღალდს დაუწყევი ძებნა.

მან უკვე გადაათვალიერა თითქმის ყველა ქაღალდება და როცა უკანასკნელი ფურცელი ვაგზებდა, რაღაც მელვადებდა დაეკურ. შემდეგ მავიდის უჯრები ვასინება, მერე საღილა წავიდა... მოვიდა... და გაფითრებული დავშევა სკამზე.

მისი მოკლეობა ხმა ტყვიასავით მოხვდა ჩემს გულს.

— დაიკარგა... და დავიკარგე მეც!.. მან სასოწარკვეთილება ჩაქინდრა თავი.

თუმცა მე მაშინ სრული უფლება შეიძლება ერთი ზედ-გამოჭრილი სკანდალი მომიწყო და ბოლოს მილიციელს გავყოლოდი უბანში, მაგრამ, ვხედავდი რა რომ ამ კაცის საქმე ჩემსაზე უარესი იყო, მე შეძლებისდაგვარად მცდილობდი, პირიქით, მის დანუგეშებას.

— თქვენ კარგად იყავით და ქაღალდები ქარს წაუღია... მოგწერით მე ამ კეთილ პიროვნებას ისეთი ზრანობით, თითქმის სასიკვდილოდ განწირული ადამიანი გადა-მერჩინოს.

იმე საღამოს, როცა ერთ კერძო დუქანში შეხებინო ნახევარ გირვანჯა ყველს შემობაველ ქალაქიდან ვინ-თავისუფლებდნენ, ქუქუანი და სველ ქალღმერთი ჩემი გან-ცხადება ვიცანი.

სანიონ ზეზიარსი ახტი

ზის საგარბელში ულვაშებ-აღრბნილა ღებერალი. რაღაც აწუხებს, ვილაცაზე გაჯერებული არის. ეტყობა, ზრითის გუნებაზეც იმყოფება. დროგამოშვებით ნახევ-რათ ამოსივსი ხალის ქაოხშიანდ, გაუსინჯავს ფხას და მუშტის დაკვირთ ისე ჩაუძახებს უკან.

ქლოზინითა და კისრის მტკერით შემოდის მსახური.
— პან პილუსდსკი! პან პილუსდსკი!
— პან იყო? რომელიმე რუსის თიერგვარდიელს ზომა ზრადგერი დაუშავდა?

— არა პან! სულ სხვა ამბავია!
— მოკლეთ მიზბორი, ნუ ახვიადებ ლიტვანთან მო-ღაბარაკებასადიო!

— პან! ნუ გაიქცხავთ! კახების მთელი ჯგუფი მო-დის, თქვენთან!
— კახების ჯგუფითა? რა შავი ჭვა და ცხელი ნაცარი უნდათ ჩემთან?

— არ ვიცო, პან! დიდი აღშფოთება კი ეტყობათ ყვე-ლის და...
— აღბათ, ზურგი აპაქვდათ, თავიანთ ფეხით როჟ მოიდან ჩემთან!

— სულ წვილ-კვილით იკლებენ ქუჩას! ისე იმუქ-რებანდა, სიბრაზით ლამის კახები შემოიხიონ ტანზე.
პილუსდსკი ცარიელი კოჭონიგით დაალო თვალები.
— როგორ? კახებიც ჩაიციეს იმ დაღუპულბანში. ეს-ლა კი მართლა ნამდილე კახბებთ ვადაცქელთან!

— პან! ვინა ყოფილა ისეთი ღრო, რომ კახბებს კება მაინც არ სცემოდეთ?
— როგორ? მართლა გიხიბდეს შარვალი და კაბა ჩაიცვას?

— შარვალი ან წინეთ როდის ეცვათ, პან?
— რას ლაბარაკობ? მართალია, კახბები იყვნენ, მაგ-რამ შარვალი მაინც ეცვათ აჭიბვისა!
აქ ერთი გულიანათ გადითხიბითა ღებერალმა და თან ფანჯრისაკენ გასწია.

— ერთი დღინახო მაინცა, რას ჰგავნან თუმცა ეკებთ ყაბები უფრო უღებრათ იმ კახბებს, ვიდრე შარვლებით... გიხვად ლებერალმა ფანჯრიდან და უტკროვ ისეთი სიცილი აუტყარდა, რომ ჭეხის კელვანბიც კი ბანს აძღვე-დნენ.

— ვაი, ღმერთო! მე მეფონა—სიემის კახბები არიან მითქვით თურმე ყავე მანტანების კახბები კი ყოფილან. აქ პილუსდსკი მობურღონება მსახურს და მხიარული გაჯერებით შენიშნავს:

— შე ოჯახქორიანო, ქვეყანამ გაიკო ამ რამოდენიმე დღეში, თუ ვის ვუძახი კახბებს და შენ რა ღმერთი შე-მეწყო, რომ აჭამდის ჯერ არაფერი უსულა შენ ყურში.
— მამატრო, პან! მე როგორც მეელი რეკომის კაცს მებატებდა ისეთი ჩამორჩენია.

— კარგი! მიპატებება ცხლა კი შემოშუმი ყველა ეს ქალები. ვნახოთ რა უნდათ.
აურზაურით, შრალ-ფრიალით შემოთვიდნ ქალები

შე განცვიფრებით გავშალო ან და გაღებამთავალიერი. ქალოლი, სადაც კი ეს მოსახერხებელი იქნას, სხვადასხვა წარწერებით ნახაზებით და კარიკატურებით. ერთი კა-რიკატურას მოკლე წარწერა ჰქონდა ქვევით: „ძღოლს არ მოვიწერო ეს ხ...“

მაშინ ჩემს ადგილას სხვას შეიძლება გულიც კი მოს-ვლოდა, მაგრამ მე მაინც სამომავნით მოვიგონე ის აღა-მინი, რომ იმის ტუქტი და სწორი მიღწევა არა, ვინ იცის, რამდენ უსამომავნებს, ჩხუბსა და დავიდარბაას ექნებოდა ჩვენს შორის ადგილი. ქაოლიდ კი მაინც შეუსრულბელი დარჩებოდა.

სინამბარო.

და აფორიაქებულ სკასავით გაისმის ზურუნე მთელ დარა-ბაზში:

- პან, პილუსდსკი! პროტესტს ვაცხადებთ!
- პროტესტს ვაცხადებთ!
- ყველანი, ყველანი!

პილუსდსკი? ეშხინათ გადისვა ულვაშებზე ხელი და წელში გასწორდა ჯერტლემენტურად.

— ყოვლად პატივცემული ქალებო! რამ შეგაშფო-თათ? ვინ დაგირღვიათ მუტდობება?

აქ წინ წამოდგა ყველაზე საცდუნებელი, ყველაზე კოპწიანად გამოწყობილი და, თავის ამბანაგების მაგიერ, მოახსენებს:

— პან, პილუსდსკი! ჩვენ არ შეგვიძლია ავიტანოთ ასეთი შეურაცყოფა. ჩვენი ღირსება რათ გაასწორეთ სიემის წყერებთან? ბარემ მიწასთან გავგასწორებთ. არ გვირჩევიათ! გვით შეურაცყოფა ჯერ არავის მოუყენებია ჩვენთვის მთელ ცხოვრებაში. ჩვენ რა გვაქვს საერთო სიემ-თან? მართალია, კანონისაგან განაწყენი ვართ, მაგრამ ნუ თუ სიემზე მაღლა აღიარ ვდგავართ თქვენ თვალში, რომ ისე ადვილი უწოდეთ მას „კახბების სიემი“!

— თო, პატივცემული ქალებო! მე თქვენ ძალიანაც მიყვარხართ. და არასდროსაც არ მიფიქრია თქვენი და-მცხრება, მაგრამ სიემის დასამცირებლად მეტი ველარა-ფერი მოგნებ სახელბებლად და ამიტომ უწულო „კახ-ბების სიემი“. ვთხოვთ მამატროთ ასეთი აჩქარება.

— რაკი მოიღწის ისლათ, მაშ, თავი დამკმაყოფილებუ-ლად მიგაწინა.

პილუსდსკი მოწიწებით კოცნის ხელზე:

— მამატრო, მამატრო, ლაბაზო!
— მე ძალიან კარგათ ვიცილთ, რომ პან პილუსდსკის იმისი მეტყველ პატივისცემაც კი არ ექნება სიემის წყე-რებისადმი, — რაც აქვს ჩემსადმი.

— მართლა ზომიანბან, ჩემო კარგო ანგუაზებო, მართალს! დარწმუნებული ბოიანბნობთ, რომ მე თქვენ მულამ სიყვარულითა და პატივისცემით გეკურბობთ, რა-საც სიემი ჩემთან არასდროს არ ეღიოსება!

ქალები ყველა სიხარულის აღმა იტყაჯა კოპწია პრანქვა-გრებით გამომშვიდობნ პატივცემულ ღებერ-რალს, რომელიც ნეტარების დიმილით მიაცილებდა ამ მაცდურების საფანგვო გუნდს.

საღამო ეამია.
— პან პილუსდსკი! პან პილუსდსკი!
— რა მოხდა? სამტოთა კეპრების წარმომადგენელი თუ მოკლეს, ვინა, ღირს ამაზე აღმინე ყვარობი?
— არა პან! ახალი კახბების ჯგუფი მოდის.
— შემოშუმი, შემოშუმი! ჩვენს მართლა კარგი რა-მეები არიან. სასამომოთა მეთან საუბრის და...
პან პილუსდსკიმ მოხსურდა წინდაწინ შეფალოს თვა-ლი და გადაბნებდა ფანჯრიდან.

— ე რასა მასხარაობ, შე სალაზანა! თითქო კახბები არიანი?

— თქვენ არა ბრძანეთ: ბატონო, რომ ეხლა სეიმის წვეგრებს უხაბით კახბებსა? აგრ ესეც სეიმის წვეგრები.

— უკი ვგოვა, მაგრამ მე ამ კახბების ნახვა იოტის-ოღენადაც არ შესიამოვნება. მე შეგონა ისეთივე კახბებია, როგორც წელანა მეთქი. გარეკეთ აქედან! ერთიც არ შემოუშვათ ჩემთან!

ქუჩაში კი გაიშის დეპუტატების ისტერიული ძახილი:

— გაგვიშვით! დაგვანახეთ! თუ ჩენი ყურით არ გავიგეთ, არა გუგერა, რომ სეიმის დეპუტატებს კახბებს დაგვადარებდა! ეს უქვეყლია პრავაკაციაა გახაობისა და ტელერგოფის სააგენტოსა..

პილუსუსკიმ ყური მოჰკრა ამ საყვედურებს და გავიდა აივანზე

წინ წამოიღა სოც. პარტიის ბელოდი და მოახსენა:

— პატრიცემული ღენერალი! ამ უკანასკნელ დღეებში სახიზლარი კოორები გავრცელდა, თითქოს თქვენ კახბები გეწოდებინათ სეიმის დეპუტატებისთვის.

— მართალია უწოდებ, მაგრამ ეხლა კი ენაბობ. დეპუტატ-ში სიამოვნების ზმეური ატყდა. სოციალისტების ბელ-დი კი მოახსენებს:

— პან პილუსუსკი რაკი-ლა ტერე-სულერ-სულერად ნიანიბთ თქვენ შეტდომას, ამიტომ..

— დიას, მე შეტედი, რომ კახბები უწოდებოთ. თქვენ ამის ლირსიც არა ხართ. თქვენ კახბებზე უარესი ხართ.

— შავს რას ბრძანებთ, პან!

— მე გუგუნებით ღენერალურის გამზედარიბით, რასაც ვფიქრობ, ნამდვილ კახბებს მე ხელებს ვუყოცნი და შხათა ვარ თავიც ვანაცელო. თქვენ კი, კოტის მაგიერ მინდა თითო ბარაქინი წიხილი ვითავაზოთ და ჯანდაბისკენ გიკოათ თვეი.

— პან! დაუგერებელი რამ გვენის თქვენის პირიდან!

— დაიკარგეთ იქით თქვენ კახბებზედ უარესებო. ვი რომ ჯერ ვერ მომიცლია თქვენ გასაროზგათ, თორემ მე გიჩვენებდით, რის ლირსიცა ხართ.

ღენერალმა მუქით გაღვირბა უღვაშები და შებრუნდა სახლში.

დეპუტატები კი დგანან პირში ჩალა-გამოვლებული და გაგმოთავყანებით მისტერებთან ერთ-ერთმანეთს.

საიდანაც ფორტორაფმა შეავლო თვალა და სასწრაფოდ გადიოდა სურათი, რომელსაც სახელად დაარქვეს:

„უკანასკნელ უფლებამოსილ სეიმის უძლიერესმა აქტა“.

ნადირი,

ს ა შ ბ ა რ ი

— კაცი: დამიჯერე, პატრიცემული, რომ სალხი ხაერაოდ ორ ჯგუფად იყოფა: ერთი ჯგუფი გაიძვერება და მატუარები არიან და მეორე სულელები, რომლებიც ამ გაიძვერებს უგერებენ..

— მალე:—მერე თქვენ რომელ ჯგუფს ეკუთვნით?

საზაფხულო ღარიგება გუშებს

თენახული
გეგმა-იორთხეა

ცხელა... ცხელა... ძლიერ ცხელა...
 ისე ცხელია, ისე, რომ
 თავში ტვინი ვაძიობოლა,
 შვანზაროს ლამის შრომას,
 ბეგაითი და მუყაითი
 თუმცე არადროს არ ვყოფილვარ:
 სიმასურში — მუსიკაში,
 მამინთლა სახლშიც ძილმა, —
 შვარამ მაინც ზამთრის დღეში,
 როცა გრილა, როცა ცეცა,
 თუ არ ვდღეიარ სავარძელში,
 საქმეც რამე გაზომივია.
 მაგალითად, საცეცა ავსევე
 და ღუმელის კარს ვავლებ,
 სადმე სკაბს ხომ წამოვავქევე,
 ან ბლოკნოტს ხომ ვადმოვავდებ...
 ისე და ვავალ დღეფანში
 და შევზვერავ შიკრის ისე,
 რომ მოვშალო კაცი ტანში
 და ჩაეჭურო სიხალისე...
 რეგისტრატორს ხომ ჩავზვერავ
 და ნაწერს ხომ დავუწუნებ...
 ან და ქაილდს ხელს ვაწერავ,
 ანუ ზარას ვარაყუნებ...
 ერთი სიტყვით, ვაზომობ, ვიღწვი
 და სიკაცსაღვ ჩემში სჩქეფავს...
 საქმეს ვაზრთავ, ვით მე ვიცი,
 და ვაჯობებ, რაც მე შეეძებას...
 მაგრამ მაშინ ვაილა, ცეცა
 და მეც ვეაზრებ ზამთრის დღეში
 ახლა ავირ თავი მტკიავ,
 ვიბუღებ ამ სიტყვიში...
 შოლის „მოპქარის“ მოზუზუნებს...
 ვინ? ნობილეს „იტალია“?
 ფორენას მას ვინ დაუწუნებს,
 მოგზედეს—იტყვი: „ფიწალია“!...
 მაგრამ... მაგრამ ეს არ არის,
 რაც თქვენ ვენებავთ, მეც რომ მინ-
 და...
 ავირ ჩემსკენ მოიჩქარის
 და ცხვირს წინ მოიმფრინდა...

ულვაში მაქვს გაპრეხილი
 ისე, როგორც „ტრიესკუდა“;
 წერა თუ ვაქვს ატეხილი,
 საით მოპქარი? „სტროი კელა“?!
 ცხვირის წვერზე?! არ გვგონოს
 კინებო ან შაიტებრავები,
 „ზარავანცამაც“ ვერ ვიპოვოს,
 იქ დამჯდარს თუ მოვავიცი?
 მტებელა... მტებელა... ისე მტებელა...
 ასე მტებელა, ისე, რომა:
 რას აბირებს ეს ტვინთვოლა,
 ნესტოში სურს შემოძრომა?!
 ვა, ლიხის შიის ვეცრაბია
 თუ ღიანცივის კორიდრაი?;
 ვერ ვიშველის „ტერაბია“;
 თუ დავალე შუბლში ტორი!
 მტებელა... მტებელა... ისე მტებელა...
 ისე ვიწვი. ისე ვიღწვი.
 ჩუ, აქ ყურშიც ჩამიხელა,
 აგოჯუნდა, ვით ვეზუღის...
 ფრთხილად! ფრთხილად! ყურის
 ხერცელაში
 ვაუღელი მიდგას ტლოპო,
 ფეხს წაიტებს სადმე ბნელში,
 არ ჩავადე და არ ჩასტავო...
 თორემ „გსკანწვენ“, შენ უქმებო,
 თვით კრიტიკის არის ხანა,
 და რათ უნდა აიტეხო
 ულაგებულო თავის ფხანა?!
 მე ყური არ მენანება,
 შოლოთ ეუფრთხი მფრინავს, ყვე-
 ლა...
 იქ ყინული ახლა დნება,
 ვინ ვაჯიწევს ამ დროს შველას?!
 მე შენ გეტყვი, თავს შეიფხანს
 შენთვის მიეცი რტალია:
 ძლივს იმაჯრებს წელზე ნიუზავს,
 თორემ შენთვის ვის სცაღლია...
 თუნდ „კოპანინი“ წამიხედეს,
 ბაბუშქინც იმაბუშქინოს,
 ვეკვობ, ჩემს ყურს ვაპოპოვედეს,

რამდენიც არ უჩხივინოს...
 თუნდ იქიდან დასახმარად
 ეკვავ მოუხმონ „პოლიგინს“...
 ვერც ეს ნახავს ზგას და შარავა
 ან „გაუტყველო სოლიკინას“!...
 მაღვარების თუ ვაფერის ჯგუფს
 ვერ ვაუწევს ვერცინ შველას!
 იქ აუტეხთ თქვენც ურთიერთის
 ჩხუბს,
 ვაფავსებთ სჯე — წურბელას!...
 ამ დროს... ამ დროს ჩემი ყური
 რისთვის ვასდეს ბედით მწურბული
 ეკვ, თუ სიტყდეს შიკ ჩურბული
 ან „მავენტის ქარიშხალი“!...
 და რადიო ვადაცემას
 კვლავ შევიკარს ყველავს ტალაია,
 არ მოვიტოვო, ვფიციავ, ცქმას,
 თუ არ ასწი მავ ფრთეთას მიღლა!
 და იქ თავის კორტხიდან
 „ბზუ-ბზუ“ თავზე არ დამძხებ,
 ვაღვამული მაქვს ამ კონცხიდან
 იმ კონცხამდე შენთვის მახე!...
 ფრთხილად! ფრთხილად! იქ ტყე
 მიდგას,
 ტყე, შვირი და ხე ხის ტლოა,
 რომ სადმე ხის პირაბილას
 არ წამოსლო შენც ვნდოლა,
 და ყინულის მტკრაო მთაზე
 შენც ფენი არ მოიტტობო...
 რა არ ვაზნდა მე ჩემს თავზე
 რომ ესეც არ დავიყვებო...
 იწ თუ კიდევ აფუნდენიც
 იქ ვამიხდა საძებარი,
 ხომ დამენგრა მაშინ სხვენიც,
 საქეც, თან-საქებარი?!
 ცხელა... მტებელა... ძლიერ მტებელა...
 ისე მტებელა, ისე, რომა.
 ფრთხილად უნდა, შენ ტვინთვ-
 ლა...
 გაძრომა თუ ვაბოძრომა!
 შარაზა,

გ ა ნ ი ა რ ა ლ ბ ი ს ს ა კ ი თ ხ ი

— მთავლი იართი ფაზილვადი ივაბთმეგოვა და...

„ტ ა ქ ტ ი კ ა“

უფუფხვარ „მალბაბონი“-ს სიგელია

მზრია

ღირებობრთან

როცა ძვირფას ტანსაცმელში მოვიტოვებთ ვით პრინცესა, გამყვანი და გამყვანი კითხულობენ: „ვენ არს ესა?!“

მივდივარ და ვაკმეფ სურნელს, (რა კარგია „ტექე“ დუბი!) კოსტუმები მრავალი მაქვს, ფერად: თეთრი, ლურჯი, რუხი.

მივდივარ და ჩემს სხეულზე აბრეშუმის შრილია. ყმაწვილებში მითქვა-მოთქვა და თვალების ტრილია.

ტუჩი წითლად შეღებილი, მუზღებამდე მოკლე კაბა, ხელში დიდი რიდეკული და მრავალი ზოდ ჯანდაბა.

როცა ქარი დაუბრავს, გარშევა კაბა ისე— რომ ჰგავს ქოლგას, ანდა გარბონ დაკეცილი კაბის „პლუსი“.

ხშირად ვითხოვ სხეულისაგან ძვირფას ნივთებს და სამოსსა,— რომ დირექტორს გავუჩინო ცეცხლი ბაღში საღამოსა.

დირექტორთან კაბინეტში შევალ ასე მშვენიერი. ესათოვ: „მომეცით სამსახური და გამაღდო ბედნიერი!“

შ. გირჰის გამგებთან

ჰმ! თქვენ ფიქრობთ—შრომის ბირეა მე, ასეთ ჭილს რაოდ მონდა?! ფგებ გიყვირთ—იქ ხშირი სვლა მე რომ კიდევ არ მომწყენდა!

სულელი ხართ... მე იმით მაქვს შეღავათი მეტად ბევრი... აი, სწორედ ამისათვის მე გაბლავარ ბირეის წვერი.

როცა მინდა—ბირეის გამგეს შევებარელო ჩემი თავი,— თითქოს ვიყო ქვერცხ-საწყალი ტანს მაცვია ძველი, შავი.

(რა თქმა უნდა მე არა მაქვს ასე ცუდი ტანსაცმელი, მაგრამ ესთხოვ მას ქვერცხ მაკრინეს, არის ჩემი მისებელი!)

და წარვსტეხე მის წინაშე „მომაკედევი“, „საქოდევი“ გეტყვი: „საქმეს თუ არ მომცემთ, მე მოვიცლა უნდა თავი.“

გუფიცებით ჩემს ყველაფერს ნათხოვარი მაქვს ეს კაბა! ან მომეცით სამსახური, ან მითხარით რა გენა, აბა?!

ნუ თუ ასეთ პოლიტიკით ვერ ვიშვია სამსახურსა?! და თუ ვერ-რა,—დადრდიც არ მაქვს, არც კი ვაქცევ ამას ყურსა.

ბელაფონთა

— რიხ - რიხ - რიხ!.. ლანჩხეთი, ტყის გამგე! ტრ - ტრ - ტრ!.. აა, შენ ხარ, ვარლამ? გამარჯობა, გამარჯობა! ჰო, კარგი! ახლა, აი, საქმე რაშია? ჩიბათელების შაეის ტყეს აყენებენ შაეის დღეს, არის კამერების ზაჰუნდოიზი, ცულების ძეიფინ - ძეიფინი, აი დედლაჲ კანახსავით ტყეი დააშინაფაჲს ყველაჲჲ, ხალხი აღზრიალებულია, საბჭო გაღიზინებულია, შენ კი რას აკეთებ, გაგჯიჯგვებია ლემეცური ბელასავით ისერი?!

— ა—რაო? შენ დააკვე ნიბაკი? წართვი, მარხიდან გიბრახნეს და ისეველ ოუზგი? რას ჩივი ამას საჯაჲს?

— ჰოლა ვაი, აბა, მე ვცივი და მახრაჲ.

— რიხ - რიხ - რიხ!..

ტრ - ტრ - ტრ!..

— ოზურგეთი ტყის გამგე—აჲ, თქვენა ბრახნდებიო? ნება გვიბოძიო, მოგახსენოთ შემდეგი:

ზომ გახსოვს აშხანაგმა ხელისუფლებამ ყოველ კაცს დაურჩია ადგილობრივი მნიშვნელობის ტყეები და შენ ქარიელი გვიჩალია რომ მოგვეცი და იგინი ქემუბტყეჲჲ: „ტყეი მივეციო“ და ახლა კიდევ ერთი ჩვენი სულის ღმეი შაეის ტყეი გვიჩინდა და იმას ეილა შეოხეი, ვინცა ტრესტო. მოანდოგებე და მოამტრეიბე, შენი ტყეი შეთქალაჲ მურიაჲ... რას აპირობ, აშხანაგმა, მახარიაჲმ რომ შეგიტყოს ამ ჩირქეი ტყეის მოსორომ - გორომობა? ამიზა დაწერა ტყის კოდექსი?

— რაო? მე ვიკლებ თავს..

მე ვინ ვარ და საბჭოს დავალეულო კორჩხელია გურული? რაიო და პრასა არ მომიჯეკრო..

— იი შემიწევა, აშხანაგო, შენ არ შეგიტყვი, რომ ჩვენ მოგვინიჭა თეითორქიტის უფლება ჰოლა ზიიდან იმდენი აფერია, სტალინმა თქვა: თავი და თავი ქვედა ფერების გამოცხლებანიო. ჰოლა ჩვენ გლენხობა ქვეიდან თუ მოგეციოთ სიხე, იმას შავისის წყალგარდნის რომ მიუშვირო გული, იგი ვერ გაგზავნილებს.

— აა, გიორგის, გიორგის მიველაპარაკე? თბილისში.

— კაი, მარა შენც ვაფროხილდი, იცი?

— რიხ-რიხ, რიხ-რიხ-ტრ-ტრ-ტრ!.. ცნტრო, გადამბათი თბილისთან!..

ტრ - ტრ-ტრ!..

ა, თბილისი ხარ? კაი გამარჯობა შენი!

— რა მინდა და, ჩემი ძაჲი, გიორგის გამოძიხებ ერთ მინუთში!..

რაო? ვიი დედაჲ, წყახდი, გიორგის ვერ იქნობო? აბა, ეჲს იცნობ, ფილისი ღაჲს არ გავიგონია მაინც? ჰოლა მომიხიბე, თუ ძახარ, ათასი ხიმატურია რომ გაქ, დუტქანი, დუტ-

— აი, მაშელო, აქ იმითამ ამოგეყვანი, რომ დავანხო, თუ რა მშვენიერი სანახაობა იმ ქვეყანაო.

— მერე და, შე არაზადაჲ, იქ თუ მშვენიერი სანახაობა, იქიდან აქეთ რისთვისღა მომართეგდი ამ სიმაღლეზე?!

რაკე, დუტქანიკინე, დუტქიტინე, რავარც გინდა, ისე ქენი მარა ააწველო არ მამქ, რომ არ მომიხიბო, უშკელებული საქმე მაქ მასთან.

— დამაყურე, ნიშნებს გეტყვი: სიმაღლეში—აბოენი ჩარახანის ფსკერის ფერი! ძველი მრეწველი, ბურჲეა, დროის იცის ყოლოფერი!.. ნიკოლოზთან—ბოლატი კუპეც მენშეიკთან— მათი სული. ბოლშეიკთან—კილა მალა, ტრესტის ტერი, მისი გული! შენთანაც თუ არ უტრის ლენინო და ჰური, მომიხიბე და ტელეფონს მოაღდაჲს ყური.. მაგორიში, აქანაი რომ მოგიწიოს ჩამოსვლა, რამე საქმიზა, მეტი რალა ვითხრა და, ჩემი ჯარგვალაის კარი შენდა ღია იქნება.

შხანკლა.

სიზმრის ახსნა

(ჩინათისათვის)

ჩვენი აფთიამის ბაზმა ნახო სიზმარში, ეს იმას მოახწავებს, რომ წამლის გამოტანას ვერ ეღირსებო, რადგან პროფუზორი მაინც და მაინც არ ჩქარობს.

საბამი ნახო სიზმარში—დამაჲ ქალების კალთაში მოგეწევს გორობა. მერიხმ და მერიხ ნახო სიზმარში— უსათუოდ სხეყარულს გადაეკადები ვინმესთან.

ურბასნიმილი ნახო სიზმარში — შენი ოჯახი „შაგარინი“ საქონლით აივებდა.

სკოლი: შე ხებრო შენა, აჟი ამზოზილი ავათა ვარ და ამბულატორიაში მიგდივარ ექიმთან გახასინჯათო?!
მხარნი: შენ რა იცაი ვერ ხელდავ აქ არის გამკურნებელი მალაქა, და რა ხებროზღ მინდა ექიმი!

ო ზ უ რ გ ე თ ი

სასამართლოში შევიდი,
მოვიხანტულე ყველანი;
სააქმეებ მიყრილ მოყრილსა
სტოლებზე ესხა მელანი.

მიღვინი ველარ ვიპოვე,
„გარეღ გამოღვა გასული“,
წუხელ „შემთხვევით“ დამთვრალა
და დღეს თავში აქვს ასული..!

მოსამართლოცა კარებზე
რაიდაც ასეთი ვიხილე:
„არვინ მოსწიოთ თამბაქო,
გამოიჩინეთ სიღრთხილე!
გამაკვირვა ამ წარწერამ,
შევიქენი მე უკვები,
იქვე მაგრათ გავაბოლე,
კაბინეტში შევღვი ღვები.

წინ აღვუღვ მოსამართლეს
და, უთხარია:—ვალერიანი
„პაპიროსის მოწვევისთვის
იქ საყვედურს არ გლიანი“?!

მან „დარცხენით“ მიპასუხა:
„თვევისთაინებს არ ვცხები,
და მოხლოლ ამ შემთხვევაში
სახეში მუჯებს მე გლიებით“!..

აქ ამდენი ექიმები
ვის რათ უნდა, რა შევიკრაო?!.

(ყოლეს ტურჯა გაიადღეს
არა ღირდეს არცა ჩიროთ“)..

საყოფ წამალს ვერ იზოვი
აფთეკაშით კიდეღ დიდხანს,
რეცეპტს უკან „მოგართმევენ“,
თავსაც არეინ არ შეიფხანს.

ფოსტის მოსამსახურებზე
„ცული“ სიტყვა ხომ არ ითქმის,
წერილი და გაზეთები
შუწყვიტეს ყველას თითქმის.

ხუთის განუთს ათში მოეცემ
და ათიხას — ოცდა ხუთში
დნარჩენიც ენახებათ
თავთვინათ სტოლის კუთში..!

ქუჩაშიდაც ვერ გავილით,
მკედარ ძალებზეს ყრია ლეში,
ჯერ ასეთი სიბინძურე
არ მინახავს თავის დღეში!

გხლა თეატრს შევცხები,
მის გამგეს და სულის ჩამდგომლს,
პროფინციის თეატრებში
ჩინებულათ „რლევის“ დამდგომლს

კინოზე კი უნდა ვითხროთ,
ტაშს უკავიენ სურათს ყველი,
ხოცს ცოლსა ვიდაც ქალმა
ჩაახეთქა მითათ ნაღველი..

ტრისტანი.

ესტახან გულისხვილი

(გურულის ცხოვრებიდან)

გამარჯობა შენი, იორდანაე! შენ თუ ჩემი მგზავრი არ იქნები, ამას ყველაყაი შეიტყობის ესლა!

— სა მიხელ, ესტახანე, ამ ძალოს იალრანე? —
— ჯადღამში და კტრმუხეთში; აბა, სხოვან საღდა ჩემი ადგილი?... ოზურგეთში მივეთრევი და, თუ ჩიავა წიე, შენი ტბილი ქუქუნით, თვაია, ოღბეგე გაღსა-გოათთ ვარ ნაღკეარ ძაღლით, მომინებეს პირდაპირ ამ ყაზბორგამ; ჩემი აქაღაზრობა მაგენის ვახსას ჩიავალიე, ვეჭირბობი: ამ სიბერის დროს რაცხას ხელს წა-მოეკრე მეთე, მარა, ანან შაირსიგან. იი კი არა, თლათ არ ჩამაძაღბედენ ნეტარ, თვარა ვინ ჩივე? უფროსი ბიჭია ვენახტროფო! და რა ვიცო: შინ კაბეჯი არ ავხავ-ნის და ძაღლი ჩაიკაჯ ანფერ სანახუსის... მეორე ბიჭია და იმან თლად ამომილო ოთხში, ეჩრემა: „სტავლა მინ-დაო“ და უსამველოთ გამიხდა საქე: ოლორე მალეძია, ალაორე მადინა, არე დამასენვა, არე მამუშაე, არე შემეშა და არე მომხარა. ბოლოს წვეცყეანე და, რეაირ-ცხა ექნა, შევაკეებ ლანჩხოთის სტრაწულღში, მარა იქინე შეეცეხება გოჯოხეთში შემეცეხებია, იგი ჯობ-და... დღიე გაჭირებუბის მერე გაათავა იი კლასი, მარა რა გაათავა? მუარდა შინ ცოფინიეთ, წეიკულუმბურა სტვირი, გაულამურდა თლათ.

— „ბიჭო რა ვინდა ქე მინეც მთხარი!“-მეთქი.

— „უჩიტლად უნდა დავდე“-ო.

— კას იხამ მეთქი — ვუთხარი.

— „მე რას ვიხამ, შენ უნდა მიშონო ადგილი“-ო.

(თურქო იგი ჩემთან ფაფურბობს, თვარა სხვისთან თს.ო-ენაც არ შეძლებია). ჩამაკვიდა: „შენ უნდა მიშონო ადგილი“-ო.

— ბიჭო და აგერ მაქ 15 ქცევა გვიბრაღია, ეირჩიე ერთი ნაწეყვი ადგილბ, დადექი ზედ და ნაშუარი გეჩენბა-მეთქი ვუთხარ.

მან მისი მინეც არ მიეშალა... მოეცოტე ისევე ოზურგეთში. მითხრეს: „ქუქურცე ცგზამენი არის და, თუ ყველიე ნიშნები 28 შუღღა, ეგება გულშუათ სადმე“-ო. ეიფიქრე: 28-დი რავა ვერ დეთილს ჩემი 9 კლასიანი მეთქი. წვაჯედ ენა და მეკაძაღლიეთ, მევირბინე შინ, უთხარა ბიჭს.

მეორე დღეს, აბა პა, ბიჭო, ღუბეა ვაეყარე ოზურ-გეთში. უქნეს ეგზამინეი. ეიციხე ამზავა. მითხრეს: 28-ის მოსკოლუბას მეთოთედი მუქულდა და უარი გერგე-ბა“-ო. ელა მეცა გულზე. ამ დროს ბიჭს გულჯია: ახლა ბათუმში ამდგარი ეგზამინედ და გამიწვი-ო. ვიფიქრე: იქინე მინეც კი დეიქერს-მეთქი. კაცო, რავა, მოთათედი მტერი არ აკლდა და ამას სულ რომ შეიძიოს, ჩაქვში ჩა-სვლაში იშონის საცხა-მეთქი. თურმე იშონის კი არა, ახლა იკარგება ხორცთაყე თლათ, ჩეგდა იქინე, იბლა-ყუნა ტყუელია ერთ კვირას და 7 დღეს და ეგზამინეი ეკ არა, საშინილი უჭირო ქირი დაეჭრა და ქე მომ-დგა შინ „გაწმენდილი“ ფისკოფონის ჯოხიეთ. დენი-ბა, იორღანაე, მარა რა დერაბა ჩემმა დასაუესებმა თვა-ღებმა: კაცი ძლიევი იარება. ფხებეს მეწმედა ძროხასა-ვით მოიამხეთ მიაღამადა. იმის წუნწულმა გამათავა კა-ცი, და ახლა საცხა აქიმი დედაკაცოა და იქინეი მივალ.

ქე ვირობა, იორღანაე, ასე ძალღსავით აი ბტრიკაცი და ჩემი შემხედე არაკაცი არაა. რა უჭირდენ ამ დლო-ცვილ ბალშენიკებს აი გლენების ახლაგაზრდების კლას-სები პაწეი აღრე მოეგონებეთ; ეგება ჩემ ბალსენებს მიწის დაბარდა და ჩაის დარავა ესტავლენ... ბიჭო! ამ ჩაზე გა-მხსნელა: ამ ჩამა ხომ ქნა ნაწირო ა? მეზობელი ბიჭები ჩივიან: „ამთავრობამ ხომ გავკვიეთ ონიო? ამ მიწის მარჯვლამ და ჩაის თესვამ იგი გაგვითრია წელი, რომ ჩვენ სიკოცხელში 24-ში რომ გამოსლა იყო, ამფერში კი არა, მაგონია, დუქანზე გამოსლაც ვერ შევიძლოთ, ისე ვართ წელში გაწეუბტილიო; არ იხამ კაცი, ფულს არ

ეილებ, მიწის არ დაბარაე, ითი იმის გავს იშე-ღლელოთ მური ძაღლმა არ უკანა... არაწმეცა ქე მიეიკა-კეთი წელიმ ზეჯკალსაევი“-ო.

მე თუ მეითხვა: იორღანაე, ხალხი ახლა წელში იკაცება კი არა, იმართება სტროეთ. ბიჭო, რეა-ღირია“, მაგონი, აი თავრობა: რავა ჩხოსაეით ხრის ამ ფულღებს? ვევიჩრე: ჩაი დარგე, ბაღი გააშენე, ძროხა, ხარი, ცხენი, ოხაი, კამეჩი იყიდე, ფული თუ გაჭირს ჩვენ გასესებთ, სარგებელი პაწეი მოგვეცი, გე-ღახდის დროს დიხხას მერე პაწეი-პაწეი შამეიტანე ნა-წილ-ნაწილათი. სტროეთ ურჯულის მთავრულებს აი თავრობა მისი სასარგებლო მუშაობით. მარა გავილიამ და იმ ჩემი უმფროსი ბიჭის საქმე მაკრებებს: იგან ვერ წამათადენ ბურჯულების საყვედურს. სტროეთ ჯინიანბი ბირან და მეტი არაფერი.

შუბპარი.

დიდი-ჯინიანი

მგონი იცნობს ყველანი, ჩვენზე დიდი კაცია. გულხკომის თაემგდომარე, უჯყის კომბინაცია.

საიესლო სიმინდისათვის უბნებში დადილა, მისი რეზოლიუტია სულ ეიოხმად გადაილა.

გლეხებო, სიმინდებ არ გაყილოთ ვაჭროზხედ. საკრედიტოს მიყიდეთ და იზრუნეთ თქვენს ძებზხედ.

ასე გაიძახლა. გულხკომის თაემგდომარე; სახე ლაპარაკის დროს ერნდა მას მოლიმარე.

იმ დროს მისი სიმინდი ბაზარხედ ვაილიო: ვაჭრიდან მეტს იღებდა, სტვა საქალკს მიდილია.

სამუსურნო ბანიკი. მისგან სიმინდს ელოდა. მაგრამ ვაჭრებიცის მისთვის აღარ ცხსოლოდა.

კიდევ მეტსაც ამზობენ მახხედ „ივი ენები“, ვარეშეს არ ვუჯერი, კმარა ჩვენთანეთი.

თითქმის მოკვდა თვითონა. მოკვდა გარდაიცვალა, და მისმა „ენებმა“ კაბაც გამოიცივლა.

კაბა იყო ტერნოსი. შავი, მაყვალეთითა ეიოთომ ქმარი მოუქვდა, სჭირდა ზეგ-ჭირიეთითა.

ასეთ კომბინაციით, ცოცხლათ ქმარი დამარბა. თბლისში რომ ჩაკიდა, იქ კი საქმე ვარბია.

ასე ჩივა დღეს ყველა, ყველა „ივი“ ენები, შეიძლება არიან მისებდენ განწირებია...

ამას მალე გვიჩვენებს კვლევა - გამოძიება. ენახათ, ვის შეუღდება „ტარტაროზის“ ციება.

ხვლიკი.

ქიათურის ცხოვრებიდან

გრუ ამსახვობა

ექსპლიტორი,
ეს არის ორი,
გამგის „სურბასი“
ორივე სწორი.
მარტო იკიან
„სლუეთი“, „სტოიკა“,
თორემ ხავებრ ხოში
როგორ მოიკლან?!

წყვილ - წყვილ ფეხებით
მათ აურეშა“ ხელნი
აძყავთ და შეყავთ
ბატარებელში..
ასე ძნელია
პირის ფერობა:
ლაქიობა თუ
გაითვერობა..

მონადირე

სცენა წარმოადგენს: ს. ოზრის მე-4
ფუნის ოთხწლედის პირველ ჯგუფს.
კუთხეში მასწავლებლის თოფია აყუ
დებულია.

მასწავლებელი (იგივე მიხა წაქა-
ბე): შენ ბოშო კოწილა! მოყევი
„კურდღელს“, თავიდან ბოლომდე
სულ სხაპასუბით თუ არა, ხო იცი ჩე
მი ამბავი, გაგასიყვებ ბივის ნაქებნი-
ვით.

კოწია: (წიშით) არ ვიცი, ბატონო..

მასწ: რაო! რაე არ იცი, გუშინ
თელი დღე მგის ასხანა მოუღდი და
შენ გამოტყინებულ თავში ახაფივი
შევიტე?!

კოწია: (ხათრით) არა, ბატონო!
თქვენ გუშინ როის ასხენით ახალი
„ულოკი“. ჯერ „ვირთა“ ვითრ იყე-
მი..

მასწ: „აბ ტი, სუჭონსინ!“ რაე არ
ამისხინა შე ვირო, მთელი დღე მგას
არ მოუღდი გუშინ?!

ანდრო: (პოთმინება გამოვლული)
ტყვილი, ბატონო! თქვენ გუშინ სლა-
ში როის იყავით, თელი დღე ტურას
თოფით არ დასდევდით, იქნა რომ ჩა
მოიარეთ მაშინ, რო დავებახათ ერთი
ხინა: „კურდღელი ისტავლეთ“, მა
შინ..

მასწ: (გაბარებული ეცემა ან-
დროს და დაარტყამს თავზე მუშტს).
აი, შენ, მგ ტლიკინასთვინ, რო არ

გკითხავს კაცი გააჩუქე ენა.

მიხა: (გაკვირებული) უი, დედა-
ნი რამხელა დეიდგუფდა, ბატუდა თა
ეი ვინია?!

ანდრო: (ტრილით) რას მირტყამ,
ბატონო! შენი გაკეთებული ხო არ
გგონივარ, ააა?!

მასწ: მარე მოგზადება, „დლორკ“
მიხა: ბატონო მე „პონინკოში“ ვარ
და იქ მითარეს: ახლა რტყმევა აღარ
შეიძლებაო და თქვენ..

მასწ: (ეცემა ქოჩორში) „აი,
თქვენ“, არ იცი რატომ ვშობი? ამას
ქეი „გასწორების მეთოდი“, ძველი
ნიკოლოზის დროის მოგონებულოა,
უნდა ვითამ ამის გადადგება, მარა..
ოღუშა ძველი მასწავლებლები ყვე-
ლა გხმარობთ სიყვე.

გოგია: (იხედება ფანჯარაში) უი,
ბატონო! ქარი აგერ ვაშლზე ქიათას
ბღღღინა!

მასწ: სადა, ბიჭო! (ეცემა თოფს და
ვარბის ვართ. ბავშვები დეიდებე-
ბიან უკან ვივლი-ნივლით).

ანდრო: (იწმინდს ტრემსს) მაეა-
ლე შენ, მაეალე... ვეტყვი მგას ჩემ
მიხამეილს და შენი თავი თუ „ტარტა-
როსში“ არ ჩავდებინებ, ნახაა?
(ღმის თოფს ხმა და ბავშვებს ყვი-
რილი: „მოჰკედა, მოჰკედა, „პირდა-
პირ კტყუმფხოში მოხვედრია“
დათიკო მველ

დათვი, მგელი და მგელი
ვადიქცენ მეგობრებადა,
ხელი-ხელს მისცეს, პირი-პირს
თანხმეა ნება-ნებადა.

იარეს, ბეგრი იარეს,
შემოებარჯათ საგზალი,
აღარც ნახნავი გაანდით
და აღარც ნათეს-ნამკალი.

აქა-იქ ხეტილისგან
მუხლები ძლივლა დაჭკინდით,
მუცელ-ცარიელ, დაილოლი
კბილთა ღრუქები გაჭკინდით.

უცებ ერთ ქიათამ წააწყუნდნ
უპატრონობით დაეკაფულს,
სიხარბით (ქერა დაუწყეს
შიშისგან შემტრთალ - განბულს

პირობისამებრ ულუფა
საქწორით უნდა გაეყოთ,
შემოულავდნ ვარემო
და სუფრა უნდა გაეწყოთ.

მელიამ გულში ვაიცილო
ძმების აბურად ავდებამ
და სახიარო მსხვერპლისა
საკუთრივ ხელში ჩავდებამ.

ურჩია, ძმანო, ვინც ჩვენში
იყვეს უფროსი ხნითაო,
მან რაუზმის ამ მკირი
ბედის მორთმეულ ძლივითაო.

თორემ ტლოად რომ გაევიოთ
ისეე მშვიგრები დაეკრებით,
საშში კი ვისაც ერგება
ერთ-ერთი მაინც ვაძლებით.

— ეგ მართლა კარგი აზრია: —
დათინხმდა მგელი რჩევანე. —
მას დევნებართ ერთმანეთს
დრო - ვამის გამორგევახე.

— შენ ჩაადენისა იქნებო? —
ჰკითხა მელიამ ცბიერად. —
სახე გაქვს ახალგაზრდური,
არ იყურებინ ხნიერად.

მველამ მიუყო: თუმცა ტანად
მეტი ვერ გავიწარდიო,
ქრისტი რომ ვეჯარზე გააკრეს
ხედ იმ დღის დაეინადლო.

— რა მომავანე, ძმობნდო? —
მელია ჰკითხინი აულტაო. —
მაშინ ჩემ მოხტე მამუას
მარჩანში თავი ვატყედა:

ეგრე მოვიარინეთ, სამარლო,
გოგოვეცლა ხელიდან,
როცა ვი გახასხენდებამ
ვივარდებოთ (საბოლოოდან.

დათამე იფიქრა: ესენი
რალად ხრია, ამორბენი,
უნდათ რომ ბალოდ დამტოვნო,
კინულზე მაკურბენო.

და სთქვა: შე ოთხი წლისა ვარ,
ვამატობ ჩემი სახეობი.
თქვენ თუ მიჭებთ მობანდებით
მოიღით და ხელი ახელით!
მელას რჩევით მგლომეცა
თავის ზეგური დაეკაფა
და იმით თვალწინ დათუნამ
ქიათამ კტყმა ჩაბარგა.

გოგო მწუაწვილი.

ჭირვეული შოლქმარი

ცოლი. (რომელიც ხელში ათამაშებს ნორჩ ბიჭუნას), აი, რამდენიმე თვე კიდევ არ გეგმ შეიღო „დეტკი საღმი“ მივიპაწეფო.

ქმარი. (რომელიც აქამდე ფიჭურში გარბული ფანჯარაში გაიფურებოდა). შენმა სიკოტელემ, მინათაშვილი თუ „დეტკი საღმი“ არა ყოფილა მიხარებელი, იმისათვის, მილიონებს, არ ეთამაშებოდა, აი...

ცოლი. მეგრე ფიჭულტურაში მივეცი... უფრო ღიანიერი გაზოვა.

ქმარი. მამა გიცხონდებამ, ნიკოლა ციციშვილი თუ ფიჭულტურაში არ ყოფილა, იმის ერთი მუშტისთვის მამაშენ ვირ-გოგის არ გვეძლო, აი.

ცოლი. ეხლა უჩინეები სუმიკას სკოლაში იდლიით ატარებენ, ჩემი შვილი იქვე შვირვია და, სამსახურში რის შავა, პორტუგლის ტარება აღარ გაუჭირდება...

ქმარი. შენ ნუ მამიკვდები, მექვამე იაკოფას თუ სკოლაში სუმიკა იდლიით არ უტარებია, იქნება იმაზე დიდი პორტუგლი ვინმეს დაჭახუნდეს ამ ქალაქშია!

ცოლი. კომსოპოლიდან პირდაპირ პარტიასში შავა შემბი შვილიყო და იდლი კაცი გამოვა.

ქმარი. დიდშენის ქვლებმა, ხატისოვი თუ კომსოპოლში არა ყოფილა, იმისათვის თბილისის გალაგით არ იყო, აი...

ცოლი. (მიუბრუნდება ქმარს) ვაცო, რას აზიზიროდი? დაგწყეულოს უშვამკა, აბა... ისეც შვილის გაჩენა ვახდა, რომ გაიპაბოდი: უშვილობა შენი ბრალიაო?

ქმარი. მეგრე?

ცოლი. მეგრე ისა, რომ ხომ ნახე უშვილო არა ვყოფილვარ და ვფი ვაგაჩინე...

ქმარი. ნახე, რომ არც შე ვყოფილვარ უშვილო?

ცოლი. (დაცინვით) შე უბედულო, შენა... ეს ბიჭი შენი ხომ არა გგონია? ვერ, რომ შვი გჭონოდა, რვა წელიწადია, შენი ცოლი ვარ და ნახე, რომა ეხლა მეყოლა შეილი!

ქმარი. მეგრე, მეგრე?

ცოლი. მეგრე და ისა, ოთამა, აბა, ერთი, ის მოლა არ დაგეყენებია ჩემთვის! უჩინსოთ არაფერიც არ იქნებოდა!

ქმარი. (წამობტა გაწოთლებული) ნულა აბობ, მაინც არის, შე სახე ძალლა, შენა... ფუჰ, შენი მაქანკლის სუფლი კი აბაღლდეს, აბა... (გარეღ გარბას).

რეხანსაუჩინსაქმის

დიდი ხანია დაბსივის, არა რა დამიწერია, ვნდღავ სიჩუმე, აღარ დღრა, ჩამოზრა მერიფერია...

რა უყოთ, ზოგს თუ დააფრთხობს პატარა კალმის წვერია, ლომს ნადირი მფეფს, ხან და ხან ამარტებს პაწა მწერია!

ზოგი ქონებით ამაყოს...

და ზოგი კი მშებრია...

ზოგი უფლებით ყოყორობს...

ზოგმა იცვალა ერთი...

ზოგი, რომ პიროში გიცინის,

პირს უჯან შენი მტერია...

ზოგი არც საღამს კადრულობს...

რომ ვსთქვათ, არც ისე მტერია!

მღღობარობა კაცს შესცვლის, —

ეს ფაქტი დასაჯერია.

(აბხაღ, მეცნიერს ეს სიტყვა

იმიტომ დაუწერია) შ

ახალი ქვეყანას ვაშენებთ,

ჩვენია ყველაფერია,

ვინც განზრახ საქმეს წაახდენს...

უსიტყვეთ დასაქერია!

შეშთა კლასი რომ იმბრძვის,

ციციო, მრავალი წელოა,

თუ საღმე ჯერ კვლავ ბატონობს,

ესეც ბევრს ძლიერ სწყენია!

ვერ ვგუჯბა ჩვენს დროშას,

იმიც ვერ მოუთმენია,

ოღეს ერთ დროში ჩაერული

ზეიგობს. მონახლებნია!

ჰო, მართლა. ზორს ვადავიჭერ

შე დაბა მჭონდა სახეცი

და ის პირები, ლაქუციო

ვინაც არიან ნაფეშო!

ვინც პირად საქმეს იფეთებს,

სხვები სურს სოხვედს მახეში.

ვინაც ატარებს თავის დროს,

ორყოფად — სივალბეში!

ვის რას მოუტანს ჩუჩილი?

პირს უჯან ლანძღვა-გინება?

თუ ვინმეს არ კბენს ზოგეერთს.

ღამეც არ დაძინება...

დასაგზობია მულამ ქაშა,

პირადი გადავინება,

განა, ეს არის ძმობა და

ერთობის დავეორგინება?!

ოხმანდა

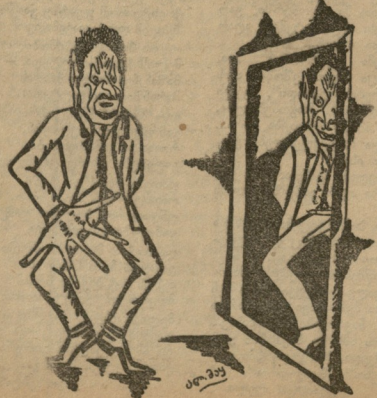
ჩვენ ვკადრებთ იოსამან-ალასა,

მას თუ სწყენს, ჩვენც გვეწყინება,

მხოლოდ ფაქტების ჩამოთვლა

იმ ლექსში რათ არ იწება?!

ტარტაროზი.

— უა, რა საშინელი რამ ყოფილა ასეთი რომ ვიყო...

ცნობათა შიშვეთა

მითხალაშურის—ს. ხორხი.

„დეიჩაგრა ხოფელ ხორხი:

იახელენი არ ჰაჲეს ხწორის“ო, გვწერთ. ეჲ, ჩემო ძმაო, ამ მახელების სისწორისთვისაა დღეს ბრძოლა. აი, არჩენენიჲც, გეონ, ვარჯეა მომდგარი და დატრიალით: ამ შემოადგომავ მანც შეუძენით წყალი შიგ ძეილებს.

რაჲ შეეხება თქვენში დაარსებულ „ქოლეგების“, თუ მართლაც ასეა, როგორც გვწერთ:

„თითონ შებრანდენ ხენი შეიყვანეს კულაკები, დარბები არ შეუშვებს, რას ხადაიან — „დურაკები“ო, „დურაკები“ კი არა ცოტა შეტაც ბრძანებულან. მაგრამ ამ შემთხვევაში, თქვენივე სიტყვით რომ ვიპასუხოთ, არა გვეჯერა, რომ „მოსარჩლე“ არ აღმოაჩენდეს დარბებს, პარტიული უჯრედი მიიწვ არ არის სადმე ახლომახლო?!

ბანჯულ-ს—ჩაქვში.

დავერწმუნეთ, ჩვენსავით ტანჯული, ამ თქვენი ნაწარმოების წაკითხვის შემდეგ, თქვენ არ იქნებით.

„ვინც საქებარა, ჰე ვითო და ვინც ხაძავო, ვაძავოთ და ასეთი მოქმედებით, სოციალიზმი ავაგოთ“ო, გვწერთ.

ქებით რომ სოციალიზმი აგებულყო, დათიკო ქებაჲ, რომელსაც დაუსრულებელი თავის ქება შეუძლია, აქედნ ხანს მთლად სოციალიზმად გადაქცეიდა. ხოლო საქებით რომ სოციალიზმის აშენება ყოფილიყო შესაძლებელი, დამერწუნეთ, იგივე დათიკო ქებაჲ ამდენ ხანს სოციალიზმის მშენებელ სახსლედ გადაიქცეიდა რაც მან ეგრედ წოდებულ „ხორჯოლის წყალზე“ გინება დაიშასურა ჩვენს პარტიულ ყრილობებზე.

შემდეგ ვანაგრობთ: „სამმართველოც ვინახულოთ, შევიარ — შემოვივაროთ, ვერაფერ ნაკლს იქ ვერ ვნახავთ, მთელ წელიწადს რომ ვიაროთ“ო.

ამ სიტყვების ამოკითხვისთანავე ჩვენ ფრთები ავისხით ჩაქვში ჩაშასსეულად და იმ ეშვითი სამმართველის სანახავეს. მაგრამ ან თქვენ ხართ მასხარა, ან ჩვენ სხხივის მოთინებით აღჭურვილები, რომ ცოტა შემოვიცაღეთ და შემდეგი ტაბი ამოვიკითხეთ თქვენს ლესში:

მხოლოდ ერთი ის კი არის, რომ ჰაჲეს ექსპლიატატორები: ტიტყო ფაცურია-ყაღაბე და ხხვა ვინმე ცუდღუბები“ო.

არც თქვენ უნდა იყვით ნაკლები ცუდღუბი, თორემ როგორ მოახერხებთ ასე საუნის ირველიც ენის შემოტრიალებაჲ. ვი, თუ ეს ცნობაც ისეთივე უნაკლო იყვას, როგორც თქვენი სამმართველო. თავი დაგანებეთ, თუ დემოტი თქვენთვის, შარის თავი არა გვაქვს.

ბანკოტორ-ს

ვარაბეგოვი თუ გლებებს ყველფს, ხოლო, ტარიელმა მიტრო მუშტით ვაგაგორა. ახალდაბას კაცი არ ჰაჲეს, ასე ხელი ააღო რაჲ?!

მაგრამ აჲ არ შეგვიძლია არ დავსინოთ თქვენივე ლექსი:

„ამ ორ ჭუკულს დაეწამათო ჩვენ ქარხნდან ოჩიგავა ჩენდს თამაშობს ხალხს ტყავს აძრობს მისი საქმე „სოღმში“ ვავა“ო. რაჲ მართალია, მართალია. დაბა კი არა, დაბნულს ჰგვანებია თქვენი ახალ-დაბა!..

პატარა ანაქსის — ქ. ჭუთისში
თუ ფხაკეთ და პაპავა თავინთი შეუფერებელი საქცილით მუშებს ათულებდით, დაქსებულ-შუაში? თქვენ თითონ ასე სწერთ: ჩაფიქრდა ხახა ერთხელ და— შეიმუშავა აზრია: მხარუნდა მუშთი კლუბისკენ, კედელი გამოანგრია“ო.

ესაღია აჲ საბას შეუმუშევებია აზრი, ხოლო აქედნ ლექსიც წამოშველებია. შეიძლება სამართლიანიც იყვას მუშების აღშფოთება. მიმართით იმვე უპრობიროს ჩვენ გვეჯერა, რომ მუშების ხანს ექნება ვასალო.

ნიგვზის ბუჩოს — ფოთში
უმიფლობა არ ვარჯა და არც იმედი შეტია, თქვენი ნაწერი, უბეჭდო, გოღორმუც არ ჩაგვებთ.—

მაცხანას
თქვე მამაცხონებულყო. ის თუ კი იცია, რომ ცეტობს მეტი ცოდნა უნდა, ვიდრე თქვენ მიერ ყბადაღებულ ვიზრს, მაშ, თქობრისტობა უბრალო წერა-კითხვას ცოდნა ხომ არ გგონიათ?!—
თქვენი აფორისტულ“ ნაწარმოების მიღება ჩვენს სარედაქციო გოღორმსაც კი ვაუქირდა.

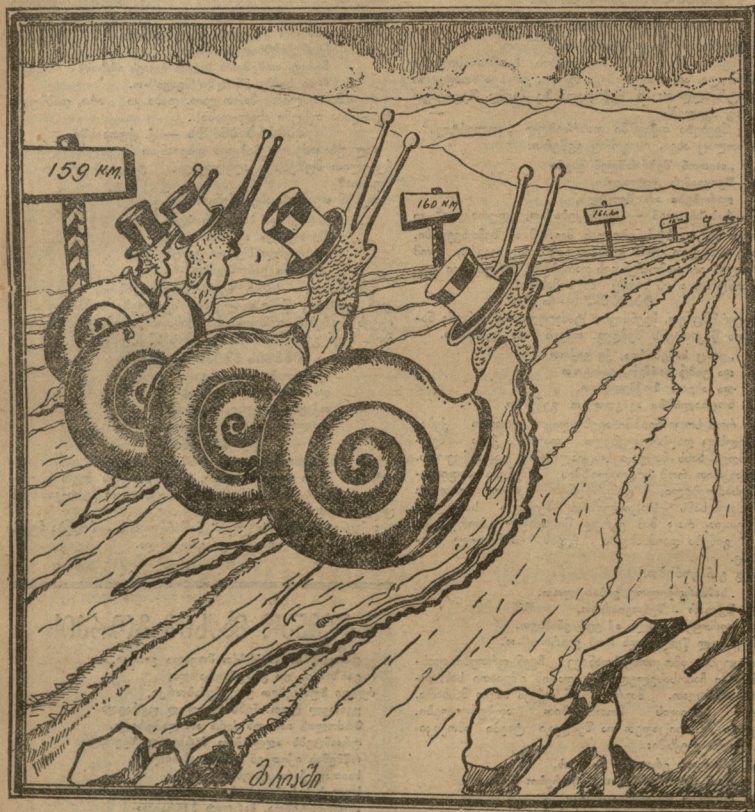
კვენალ მახსიო გორკის

ცხოვრების ხიღრმით მოვიდა გორკი, ვაიზარა და ვაჰუმებერაჲდა, ძეილი ხუნდებით გულშენებორკი, ყვითელ ლითონებს წითლად ფერავდა. ბრძოლის იარაღს ძირს არ დაჰქირადა, ფრინტებს აღლუმით მარჯვედ ჴვერავდა. რწმენას იქითკენ არ გადახრილი, საითაც ჰჭრი დაუბერავდა. სულის სამოხელს ძვირფას კაღამით ავივრისტებდა, მარდად ჰქერავდა და გრედელწო იფლით ჩამონაღამით ჩაქურს და ნაშაგლს გამოჰკვერავდა. ცხოვრებისაგან დანაჰირალებს გულის დარდებში ღრმად ჩახედავდა და მანაწაღა ანატორილებს დაწყავან ცრემლებს ჩამოწმინდავდა. დრო, უტყუარი, საქმეს აჲ სტოვებს, სწამს ფაქტიური და დეტალური.. ჩემი საღამი უღიდებს პოეტს, წმინდა, მუშური, პროლეტარული..

გიგო ხინაუშვილი.

ქართული
გეოგრაფია

მუვილმობიანობის ბარანტი

— მუვილმობიანობა სწრაფად მიიწეხს წინ, იგი საბოლოოთ უზრუნველყოფილია...